

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1180/2020
24.12.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина и Марине Милановић, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ..., против туженог ББ из ..., чији су пуномоћници Радивоје Кастратовић и Иван Дојчиновић, адвокати из ..., ради понављања поступка, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против решења Апелационог суда у Крагујевцу Гж 134/17 од 11.03.2019. године, у седници одржаној 24.12.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована ревизија туженог изјављена против решења Апелационог суда у Крагујевцу Гж 134/17 од 11.03.2019. године.

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев туженог за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Решењем Апелационог суда у Крагујевцу Гж 134/17 од 11.03.2019. године, одбијен је предлог туженог за понављање правноснажно окончаног поступка пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 1818/12 од 24.09.2012. године.

Против наведеног решења тужени је благовремено изјавио ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка.

Врховни касациони суд је испитао побијано решење на основу члана 412. у вези члана 399. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 125/04, 111/09), који се у овом поступку примењује на основу члана 506. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11) и утврдио да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 1818/12 од 24.09.2012. године, ставом првим изреке, укинута је пресуда Окружног суда у Јагодини П 2/06 од 27.02.2008. године у ставу првом и четвртм изреке и обвезан тужени да тужиоцу на име накнаде материјалне штете, и то на име израде мастера исплати 20.000 евра и на

име изгубљене добити, која се огледа у неовлашћеној продаји касета исплати 12.500 евра, са домицилном каматом од 27.02.2008. године до исплате, све у динарској противвредности по најповољнијем курсу по коме пословне банке исплаћују ефективну валуту на дан испуњења обавезе, док је у преосталом делу одбио, као неоснован захтев тужиоца.

Тужени је преко пуномоћника поднео предлог за понављање правноснажно окончаног поступка 15.08.2014. године на основу члана 420. став 1. тачка 9. ЗПП (погрешно се позивајући на члан 426. став 1. тачка 10. ЗПП „Службени гласник РС“, бр. 72/11), са образложењем да је пре тридесетак дана у ... срео ВВ, естрадног менаџера из ..., који је био присутан приликом договора странака и пред којим сведоком је тужилац дао одобрење туженом да изда касета са песмама које интерпретира тужилац, те да стога није тачно да је тужилац оштећен и да је издата касета без његовог знања, да у току поступка и после правноснажно окончаног овог поступка није био у могућности да ступи у контакт са овим сведоком, с обзиром да није знао његово пребивалиште, адресу и да је случајно срео овог сведока, који је том приликом потврдио да има непосредна сазнања о чињеницама које су битне за овај спор и спреман је да пред судом изнесе све оно што је он лично чуо из разговора са странкама, а што битно може да утиче на исход овог поступка. Тужени је даље навео да је сведок договора између странака била и сестра туженог, ГГ, која има непосредна сазнања о исплати новца. Са напред наведених разлога предложио је да се дозволи понављање правноснажно окончаног поступка и изведе доказ саслушањем напред наведених лица у својству сведока, јер је сматрао да би извођењем доказа саслушањем предложених сведока за њега могла бити донета другачија и повољнија одлука, да су исти били саслушани у току поступка.

По оцени Врховног касационог суда, правилно је другостепени суд одлучио када је одбио, као неоснован предлог туженог за понављање поступка, правилном применом члана 422. став 1. тачка 9. ЗПП.

Чланом 422. став 1. тачка 9. ЗПП, прописано је да поступак који је одлуком суда правноснажно завршен може се по предлогу странке поновити ако странка сазна за нове чињенице или нађе или стекне могућност да употреби нове доказе на основу којих је за странку могла бити донета повољнија одлука да су те чињенице и докази били употребљени у ранијем поступку.

Предлог за понављање поступка је ванредни правни лек против правноснажне одлуке чија је сврха отклањање одређених недостатака у погледу чињеничног утврђења на коме је заснована одлука која се предлогом побија, као и повреда одредаба парничног поступка. Овај ванредни правни лек има за циљ да се у поступку покренутим предлогом после наступања правноснажности неправилна, односно незаконита судска одлука укине, да се поново расправе спорна питања и донесе правилна и законита одлука. Поступак се може поновити ако странка сазна за нове чињенице или нађе или стекне могућност да употреби нове доказе, на основу којих је за странку могла бити донета повољнија одлука, да су те чињенице или докази били употребљени у ранијем поступку, што је разлог за понављање поступка који је прописан напред цитираним чланом 422. став 1. тачка 9. ЗПП.

По оцени Врховног касационог суда, правилан је закључак другостепеног суда да разлог који је тужени навео у предлогу не може бити основ за понављање

правноснажно окончаног поступка, с обзиром на то да изјаве сведока не представљају нову чињеницу, нити нови доказ на основу којег би за туженог могла бити донета повољнија одлука, будући да су исти могли бити употребљени односно предложени од стране туженог у току ранијег поступка. Наиме, туженом је омогућено да активно учествује у поступку, пружена му је могућност предлагања доказних предлога, па самим тим и предлагање да се саслушају одређена лица у својству сведока, а што све указује да нису испуњени услови за понављање правноснажно завршеног поступка прописани чланом 422. став 1. Тачка 9. ЗПП. Наводи туженог да у току трајања поступка, па и после правноснажности пресуде, није био у могућности да ступи у контакт са ВВ, с обзиром да није знао његово пребивалиште и адресу, правилно су цењени од стране другостепеног суда, односно да је тужени током поступка могао предложити извођење доказа саслушањем овог сведока, иако му није била позната адреса сведока, јер у ситуацији уколико није позната адреса сведока постојала је обавеза суда да се користи овлашћењем из члана 148. ЗПП, који је важио у време вођења поступка, и којим је прописано да ако странка није сама у могућности да сазна адресу сведока да ће суд настојати да од надлежног органа управе или на други начин добије потребне податке, па је стога тужени имао могућност да ВВ предложи током поступка, што није учинио. Такође, с обзиром да је ГГ, сестра туженог, која је радила у производњи „ДД“ (власништво туженог), то је извођене доказа саслушањем овог сведока тужени могао предложити током поступка, те с тим у вези правилан је закључак другостепеног суда да се не ради о новом доказу који није могао бити истакнут током трајања поступка.

С тога су неосновани наводи ревизије да другостепени суд одлучујући о предлогу за понављање поступка није правилно одлучио и да је захтев туженог за понављање правноснажно завршеног поступка неправилно одбијен као неоснован.

Са напред наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке, на основу члана 405. став 1. у вези члана 412. ЗПП.

Одбијен је, као неоснован, захтев туженог за накнаду трошкова по ревизији, с обзиром да исти није успео у поступку по ревизији, са којих разлога је одлучено као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Слађана Накић Момировић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић